

VÁNKOSFÁNK

Dorka óvatosan lelépett a hintólépcsőről a földre, és elfogadta Noel odanyújtott karját. Kissé furcsállotta, hogy Noel ennyire ünnepélyesen viselkedik, hiszen nem szoktak egymásba karolva közlekedni, de mivel Noel volt az idősebb, nem tiltakozott. Homályosan úgy érezte, unokabátyja pontosan tudja, mikor mit illik, és ráhagyatkozott erre a számára ismeretlen tudásra. Egyébként nem csupán sejtelmei voltak homályosak. A délutáni nap ma szokatlan fényt szórt, elmosódó pirosra festette a levegőt. Mintha nem levegőben lépkednének Noellel, hanem légnemű ribizliszörpben. A furcsa fényben Noel haja sötétvörösre vált. De nem csupán a haja tűnt másmilyennek. Törékenyebbé vált az egész teste, ezt érezte, ahogy unokatestvére oldalához simult, vékony lett a karja és a dereka is. És nem csak Noel tűnt vékonykának. Dorka határozottan úgy érezte, hogy maga is nagyon könnyű. A lába alig érinti a földet, mintha nem lépkedne, inkább szép lassan úszva közlekedne a föld fölött néhány centivel. Érdekesképpen nem lepődött meg, mintha mi sem lenne természetesebb, mint hogy az ember az egyik nap rugdossa a kavicsokat a szandálja orrával, másnap pedig átlibeg az udvaron, be a kastélykapun, míg el nem foglalja a helyét egy finoman sodort ezüstszálakból készült karosszékben. A szék egy szintén ezüstszálakból sodort asztalka mellett állt, három másik szék társaságában. Dorka leült, és csak miután kényelembe helyezkedett, vette észre, hogy Noelen kívül még két tagja van a délutáni összejövetelnek. Az asztalka túloldalán álló ezüstszéken Borostyán üldögélt, testéhez képest apró lábait furcsán keresztbe tette, első lábai egyikében pedig egy irinyó-pirinyó ezüst kistányért tartott.

– Szervusz, Dorka! – köszöntötte a kislányt, aztán az asztra helyezte a tányérkáját, az ölébe tett fehér damasztzalvétát pedig elegánsan felcsippentette, hogy a morzsák ne szóródjanak róla szanaszét.

– El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy eljöttetek. Mindjárt kezdődik a koncert. De előbb szeretnék bemutatni Pál hercegnek. Téged és Noelt is, természetesen. Micsoda kivételes délután! Borostyánnak ragyogtak az örömtől a pikkelyei. Dorka megilletődve libbent le a székről, hogy a herceghez lépjen. Nem tudta levenni a szemét piros zubbonyának hatalmas ezüstgombjairól. *Nem is gombok, gömbök*, gondolta. Fogalma sem volt, hogy jutott eszébe, hogy a bemutatkozásnál ne kezet nyújtson. Ehelyett megállt, két ujjal megfogta ruhája két szélét, majd az egyik lábát a másik mögött keresztve könnyedén meghajolt a herceg előtt, és szemét lesütve mondta meg a nevét. Érezte, hogy Noel mögötte áll, és hogy kissé meglepődött a viselkedésén. Amikor újra felemelte a fejét, látta, hogy a herceg szintén felállt a székéből, és rendkívül barátságosan néz rá. Aztán finoman megérintette Dorka vállát, és megszólalt. Megérintette Dorka vállát, és megszólalt.

– Valóban igen jólesik, hogy ellátogattatok szerény délutáni hangversenyünkre. Azonkívül öröömre szolgál megismerni egy ilyen derék kisasszonykát. Magam is szívesen szórakoztatnálak benneteket virgináljátékkal, de kérlek, most tekintsetek el ettől. Kissé gyengélkedem, aminek minden bizonnyal az a magyarázata, hogy kimerültem a legutóbbi hadjáratban, hol is lövés esett rajtam, amelyből Isten segédelmével lassan felépülök. Aztán

Noelhez fordult, aki addigra meglehetősen zavarban toporgott Dorka mögött. Most azonban ő is a herceghez lépett, és úgy döntött, férfiasan kezét nyújt. Pál herceg elégedetten elmosolyodott, és megveregette Noel vállát.(...)

– Mielőtt a zenekar megkezdene kisdud muzsikálásunkat, kérlek, lássátok el magatokat uzsonnával, és foglaljatok helyet! Remélem, kedvelitek a nádmézes vánkospánkot!

– mutatott az asztal közepén álló talpas süteménykínálóra. Az ezüsttálon porcukorral hintett süteményhalom púposodott. Dorka kivett kettőt, aztán az ölébe terítette a tányérja mellé készített fehér szalvétát, ahogy az imént Borostyántól látta. Nem tudta, mi az a vánkospánk, és egy pillanatig nem volt benne biztos, hogy nem udvariatlanság- e, ha kérdezősködni kezd. Így aztán csupán megjegyezte, hogy a fánk pompás, és mennyire hasonlít egy kispárnára.

– Kispárnára? – kérdezett vissza Pál herceg. – Valóban.

Kitűnő észrevétel. Minden bizonnyal ezért nevezik vánkospánkknak. A vánkos ugyanis épp azt jelenti, hogy párna.(...)

Ebben a pillanatban azonban megszólalt egy harangocska, méghozzá olyan csengő hangon, mint egy karácsonyi harangjáték egy zenélődobozból. Dorka és Noel egyszerre fordították a fejüket a hang irányába. Egy oszlopos, tornyos, emeletes óraépítményből áradt. A számlapja négyet mutatott. A torony alatt kialakított alsó térben pedig aprócska zenészek ültek. Két hegedűs és egy lantos, finom bársonyruhákban, selyemből varrt nyakravalóval, bongyor parókában. Kabátkájuk csipke kezelője ráomlott vonót tartó kezükre. De ez nem akadályozta őket abban, hogy nekikezdenek a muzsikának. Mozgásuk, ahogy a zene dallamára kecsesen, de kissé szögletesen hajladoztak, elárulta, hogy mesterien szerkesztett bábok, ám tekintetük nagyon is élt. Dorka néhány perc figyelem után rájött, hogy nem tudja eldönteni, valóban bábokat látnak-e. Kicsit később pedig arra is, hogy a zenészek semmivel nem kisebbek, mint Borostyán, Noel vagy Pál herceg. Vagy éppen ő maga. És arra, hogy nem rossz érzés ennyire kicsinek lenni.